

R/LOOM

Det Som Kan Ses Mellem Lys og Skygge
光りと影の間にみえるもの

R/LOOMは、横田裕子とヨナ・ハンセンによる最初の共同作品です。
この名前は英語の「ROOM」(=部屋)と「LOOM」(=織機)を組み合わせたもので、建築物と機織りの混成を表しています。2人のアーティストそれぞれの専門分野の融合です。

1983年に日本で生まれた横田裕子は、那覇市首里にある沖縄県立芸術大学の造形芸術研究科を修了したテキスタイル作家です。

ヨナ・ハンセンは1982年にスウェーデンで生まれ、コペンハーゲンにあるデンマーク王立芸術アカデミー建築学科、山形県にある東北芸術工科大学出身の建築家です。

本作品は、ダイナミックな斜面を持つ大きな木の構造物(一つの空間あるいは自作の織機)から構成されており、長い時間をかけたパフォーマンス・セッションの間に新しい空間性を生み出します。

横田とハンセンは、デンマーク・日本外交樹立150周年記念を祝う共同出資の内、デンマーク芸術財団からの助成金の援助を受け、2017年に共同作業を開始しました。

本作品は、コペンハーゲンにあるDanish Art Workshop(デニッシュ・アート・ワークショップ)で構築され、Varde(ヴァーデ)市の Kunsthall vARTe(コンタル・ヴァルテ)アートホール・ヴァルテで、その構造物を用いたプロセスベースの展示パフォーマンスが行われました。

本書は、2018年10月5日から2019年2月28日までコペンハーゲンの展示スペース A. ベーターセン コレクション・アンド・クラフトで開催される展示会「Japan return」への参加に当たり出版されるもので、デンマーク芸術財団、Dreyer(ドライヤー)財団およびスカンジナビア・ニッポン ササカワ財団の支援を得て実現に至りました。

R/LOOM er det første værk i samarbejdet mellem Yuko Yokota og Johna Hansen. Navnet kombinerer de engelske ord 'ROOM', rum, og 'LOOM', væv, og betegner en hybrid mellem arkitektur og vævning. En sammensmelting af kunstnernes respektive felter.

Yuko Yokota, født 1983 i Japan, er uddannet tekstilkunstner fra Okinawa Prefectural University of Arts, Faculty of Arts and Crafts i Shuri Naha-city, Japan. Johna Hansen, født 1982 i Sverige, er uddannet arkitekt fra Kunstakademiet Arkitektskole i København, Danmark og Tohoku University of Art and Design i Yamagata, Japan.

Værket består af en stor trækonstruktion, et rum eller en selvbygget væv, med forvrængede dimensioner, som under langvarige performancesessioner efterlader nye rumligheder.

Yokota og Hansen begyndte deres samarbejde i 2017 ved hjælp af et legat fra Statens Kunstmuseum's særige pulje til fejring af 150 års diplomatiske forbindelser mellem Japan og Danmark. Værket er skabt under et arbejdsophold hos Statens Værksteder i København og en procesbaseret udstilling hos kunsthall vARTe i Varde.

Denne publikation er publiceret i forbindelse med R/LOOMs deltagelse i udstillingen 'Japan Retur' hos udstillingsstedet A. Petersen Collection & Craft i København 5. oktober 2018 til 28. februar 2019, og er realiseret med støtte fra Statens Kunstmuseum, Dreyers Fond og Scandinavia-Japan Sasakawa Foundation.

光と影の間に立つ

横田 裕子

人や物事との出逢いは面白い、予期せぬタイミングで縁は繋がっていく。その縁が切れていくことも当然同じようにある。川に舞い落ちた一枚の葉っぱがその身をその流れに委ね、辿り着いた場所が終の棲家と受け入れ土へ還っていく。その変えられない運命のようなものに自然な時間軸の中に自分を委ねながら、そのとめどなく流れる景色の中でふとした瞬間の光を受け止め、夜の暗闇に耳を澄まし、繰り返す日々に巡る命を感じて今を生きたい。

2015年山梨県甲府市にあるAIRYにJohnaが滞在制作の為に来日した際、私たちは出逢った。そして、お互いの制作に興味、共感を得た私たちは共同制作することにした。さて私たちは、自分たちの可能性をどのように表現することが出来るだろうか。ある日のやり取りの中で彼女が話題にした谷崎潤一郎著の「陰翳礼賛」、その独特的な自然観、風情、陰翳の世界観を共感できたところから、ふと出てきた言葉が、共同制作のテーマ「光と影の間に見えるもの」。少し含みのある曖昧な言葉、だがそれはそれぞれの解釈で受け取ることが出来るもの、答えはどこにでも見つけようと思ったら見つけられるような、そんなテーマがこの未知の挑戦にしっくりくるのでは、と考えた。

また、光の文化と影の文化、誰にでも持ち合わせる光と影の部分、どこの土地にも陽が昇り陽が沈む。そんなある意味普遍的であるテーマを、この文化も言葉も違う者同士が共に尊重し合い自分にできることを出し合い何かを作る事はこの社会に共に生きる普遍である事を願って。それぞれの土地で各々の制作をしながら日々感じたことを見たものを共有しながら徐々にアイディアを出していく。共通する感覚的なところと、お互いが持っている知識や世界観を出し合い、時には取り留めもない日々の何気ない話をしたりして少しづつ準備を進めていたが、制作を始めるまでのその時間は今思えば、呼吸を合わせる作業だったように思う。そしていざ顔を合わせたら、まるで二人とも水を得た魚のように制作に没頭する日々、素材と空間の中で想像は少しづつ現実となって現れてきた。少し作業をしては二人でそれを眺め、その先を想像し、また各々手分けをして作業をし、進めてはまた二人で眺め、一人では出来ないところは一緒に力を合わせる。図面や言葉で伝えるよりもその場で感じ取りながら自分たちの技術と素材の特性に合わせながらイメージをカタチしていく。

普遍的な心に留まるものとは何なのだろう。織機の綜続部分の重なりと交差する糸の動きの面白さ、箴の羽の隙間からあちらからの光りを透き、正面から見た時の層の重なりの美しさ、純粹に拡大したときに見える空間との関係性。理由を並べる前に、誰もが見たその瞬間、美しいと感じるものとは。箴(間仕切り)、その羽の整然と並ぶ姿、その箴から漏れる光、透ける向こう側、綜続の重なる層、ダイナミックと織細さのバランス、お互いが同時にハッとする瞬間が来るまで想像力を振り絞る。時には作業の手を休め、息抜きに少し自転車で遠くまで出かけてみる。でもいつだってどこにいても結局制作の話ばかり。

学生時代の恩師に頂いた言葉がある。孔子の「知之者不如好之者、好之者不如樂之者」(之を知る者は之を好む者に如かず、之を好む者は之を楽しむ者に如かず)という論語の一文。この言葉をふと思い出す。もちろん失敗も、問題に直面することも多々あったけれど、それでも互いの価値観を共有しながら突き動かされるように二人でどこまで出来るのか可能性を追求し続ける。その過程を楽しめれば楽しめるほど、そのぶち当たる壁を越えて、次に繋がっていく力になると、確信し、その何千年も前の言葉が、人間の前を向く原動力の普遍的な部分とは何か、と実感させる。

"光と影の間"、その言葉から私の解釈するところは、ただ単に物理的な視点ではなく、人間の精神がもたらすものにある。光と影の何かその見えないものを感じようとする意識、あるいは見ないようにとする意識、そこには自分がいた環境、経験してきたことから導き出した自分なりの哲学によって判断する。それは誰もが無意識にしている。その過程に焦点をあてて、敢えて意識することにより、今ここにいる、ということをより深めたいと思う。
どこへ向かう一步なのか。静かな湖に一滴一滴水を垂らし波紋をつくっていく、その小さな波が風を呼び、小さな種が未来にちゃんと芽を出すために旅立つ力を後押しできるような一滴であるために。

繰り返し淡々と進めた動きの先に無意識と意識の狭間で出来上がった人の行為がもたらしたもの、小さな行為の積み重ねで大きくなったもの、善悪を抜きにしてそこに至る過程を意識することで、今の社会に見えるもの、モノを作るという行為について地球とどうかかわり、相手とどう繋がっているのか今、改めて考える。社会の真実は覆されることがある。どの尺度で、どの視点でモノを見るか、固定観念、常識にとらわれないで自ら思考することを続ける。見えるものと見えないものの間、意識と無意識の間、「絶対の正解」と言い切ることのできない世界に過去でもなく未来でもなく今、この瞬間を私たちはバランスをとって生きるしかない。進化はどういうことなのか、過去から未来へ受け継ぎたいものは何なのか、失いたくないものは何なのか。すべては移ろう、諸行無常、留まることなく生まれては消え、変化することが常である。

現在その急速に変わっていく社会で、何かに到達することよりもそこに行くまでの過程で得られるもの、の中でも時間の感覚、について焦点を当てる。私たちの作ったこの巨大な装置は時間をかけて少しづつ、時を刻むように緯糸が一本一本積み重なっていく。この装置は一人では稼働できない。二人の呼吸を合わせ、協力の中で手の感覚を頼りに布が織られていく。自ずと相手への配慮が生まれる。また、積み重なる時間を可視化することが出来るこの装置はモノとしての布を作ると同時に重ねられた時間の分だけ人と人との繋がり、モノと空間と人との関係性を密にする。またその布に関わる相手を思う時間が詰まった布は自然と精神が宿り、その手仕事で時間をかけて作られたモノは明らかに貧しい心を豊かにする力がある。現代の経済社会、グローバル社会でバランスを維持し持続可能な社会への一つの価値観として、この手間と時間を惜しみなく使う装置のように、日々の暮らしの中にある自然への敬意と共に"光と影の間"を織っていきたい。日々繰り返し繰り返し扱われた布はくたびれてくる。その布は人の手によって生まれ変わり、また人の暮らしをあたたかく包む。世代を超えて長い時間をかけて一つの命はいずれ土に還り、次の命を生む。繰り返す命の営み。その一つ一つの命の時間の流れが悠久の時となるようにと願って、最期までモノを大切にする精神から生まれた織の技法にヒントを得て、2018年、古布を使った制作に取り組む計画を立てている。

この機会を与えてくださった方々、今回のカタログ制作の為に尽力を注いで協力してくださった方々、日々支えてくださる方々、この取り留めのない文章を読んでくださった方へ、そして敬愛するJohnaへのこの場を借りて心より感謝と深い敬意の念を表します。

Stå imellem lys og skygge

Yuko Yokota

Mødet mellem mennesker er pudslige, og relationer har det med at opstå på de mest uventede tidspunkter. På samme måde brydes de også. Ligesom et blad, der er faldet ned i en flod og overgiver sig til strømmen, accepterer vi, at det sted vi havner, er vores endemål, og at det er her, vi igen skal blive til jord. Alt imens man overgiver sig til en uforanderlig skæbne i en helt naturlig tidslinje, opstår der pludselig et lys midt i det uendelige, forbipasserende landskab. Et lys, der får en til at spidse ører i nattens mulm og mørke, og gør en bevidst om de ensformige dagligdage. Et lys, der giver en lyst til at gøre noget og leve. Således gav mødet med Johna mig mulighed for nye udtryksformer, og gennem respekt og tillid til hinanden kultiverede vi en form for tryghed, håb og konstruktivitet, der gav mig stor glæde. Oplevelsen gav mig næring i dagligdagen og styrke til at bevæge mig fremad, til hvor jeg er nu.

Første gang vi mødte hinanden var i 2015 i byen Kofu, Yamanashi, hvor Johna havde et Artist-in-Residence ophold ved AIRY. Vi interesserede os for og følte os knyttet til hinandens værker, og i 2017 fik vi endelig muligheden for at arbejde sammen.

På hvilken måde var vi i stand til at kommunikere vores potentielle med hinanden?

I løbet af vores korrespondancer nævnte Johna en dag Tanizaki Junichiros essay 'Hymne til mørket og skyggen', og hvordan hun sympatiserede med dets særlige natursyn, stilfuldhed, og verdensopfattelse. Derfra udspredt temaet for vores fælles værk 'Hvad der kan ses mellem lys og skygge'. Jeg tænkte, at den skjulte betydning der lå i disse vage ord passede perfekt til den uvisse udfordring, der lå foran os. Det kunne tolkes på flere måder, og hvis man virkelig satte sig for at finde et svar, kunne man også finde det. Overalt i verden står solen op og går solen ned; der findes en lysets kultur og en skyggens kultur, og en lys side og en skyggefuld side i os selv. Derfor håbede vi med dette fundamentale tema, at vi som kollegaer med vidt forskellige sprog og kulturer, gennem gensidig respekt, hver især kunne bidrage til skabelsen af noget universelt, der kunne bidrage til sameksistens i vores verden.

Alt imens vi sad i hver vores ende af verden og udarbejdede hver vores værker, delte vi de ting, vi følte og oplevede i løbet af dagen, og sådan tog idéerne gradvist form. Vi delte samme sensibilitet, og vi bidrog med hver vores viden og udsyn. Nogle dage talte vi bare om løst og fast uden den store sammenhæng, og sådan skred forberedelserne fremad lidt efter lidt. Når jeg tænker tilbage, handlede tiden inden vi overhovedet begyndte at lave værkerne om at stille os ind på samme bølgelængde. Da vi endelig stod ansigt til ansigt med hinanden, var vi som to fisk, der langt om længe blev sat ud i vandet, og vi dykkede straks ned i skabelsen af værkerne. Mellem materialerne og rummet begyndte vores tanker så småt at tage form. Når vi havde arbejdet lidt på værkerne, betragtede vi dem sammen, forestillede os det næste skridt, arbejdede videre hver især, og når vi var nået lidt videre, viste vi dem igen til hinanden. Hvis der var noget, vi ikke kunne klare alene, hjalp vi hinanden. Vi kommunikerede ikke gennem plantegninger og ord, men følte os frem og forenede vores respektive håndværk og materialers egenskaber, så vores mentale billeder tog form.

Hvad er det, der universelt kan gøre indtryk på os alle? Vi valgte at fokusere på måden vævens søller overlapper, og de tværgående trådes bevægelser. Lyset der trænger gennem tænderne på vævekammen, den smukke måde lagene overlapper hinanden, når man ser væven forfra, og dens relation til rummet der kommer til syne, når den udvides.

Her nævnes de ting, som folk sagde var smukke i mødet med værket. Kammen (eller skydedøren), de nydeligt opsatte tænder, lyset der trænger gennem kammen, det man kan se gennem mellemrummene, søllernes overlappende lag, balancen mellem det dynamiske og det skræbelige. Vi blev ved med at arbejde og mønstre vores fantasi, indtil vi begge kunne betragte det og få slået benene væk under os. Nogle gange holdt vi en pause fra arbejdet og fik et pusterum i form af lange cykulture. Men lige meget hvor vi tog hen, endte vi alligevel altid med at tale om værket. Vi kunne slet ikke lade være.

I min skoletid fortalte en lærer mig disse ord fra Konfutses Analekter, som lyder således: "De, som kan lide noget, er bedre end dem, der forstår det, og de, som fornøjes ved noget, er bedre end dem, der kan lide det." Disse ord kom jeg pludselig i tanke om.

Selvfølgelig snublede vi og lavede mange fejl undervejs. Men så længe man deler hinandens værdier og stimuleres af hinanden, og jo mere man fornøjes ved processen at stræbe efter hvor langt man kan nå, des større styrke opnår man ved at overkomme de barrierer, man støder på undervejs. Selv i dag får disse tusinde år gamle ord os til at spørge, hvad den universelle drivkraft i os mennesker er.

Mellem lys og skygge – i min tolkning af disse ord handler det ikke blot om den fysiske anskuelse, men at det er noget, der ligger i den menneskelige psyke. Om vi bevidst føler noget mellem lys og skygge, som vi ikke kan se, eller om vi bevidst vælger ikke at se det, kan kun bedømmes ud fra vores egne filosofier, der stammer fra det miljø vi blev opdraget i, og de erfaringer vi har gjort os hidtil. Noget der ligger ubevist i os alle. Vi ønsker at stille skarpt på denne proces, gøre jer bevidste herom, og fordybe os i det, at det er hvor vi er lige nu. Men hvor er det et skridt på vejen imod? Dråber der falder ned i en sø, danner ringe i vandet, og disse små bølger skaber en vind. En vind som bærer en vanddråbe hen til et frø, der har brug for dette lille skub for at kunne spire. Til grund for den repetitive bevægelse i værket, ligger en menneskelig handling, der opstod mellem det ubevidste og det bevidste; når små handlinger akkumuleres, skabes noget større. Ved at være bevidste om denne proces, kan vi tænke dybere over de ting, vi ser i samfundet, hvordan det at skabe noget påvirker Jorden, og hvordan vi er knyttet til vores næste. Samfundets sandheder kan omstyrtes. Afhængig af hvilken målestok vi bruger, og hvilke synspunkter vi ser tingene fra, må vi ikke lade os forføre af fastgroede idéer og almindelige kendsgerninger, men fortsætte med at tænke selv. Mellem det vi kan se og det vi ikke kan se, mellem det bevidste og ubevidste. I en verden hvor man ikke kan sige, at noget er den endegyldige sandhed. I et nu uden fortid og fremtid, er det eneste vi kan gøre, at finde balancen og leve.

Hvad er fremskridt? Hvad ønsker vi at give videre fra fortiden til fremtiden? Hvad ønsker vi ikke at miste? Alting falmer, og intet varer evigt. Alt der fødes forsvinder, og det er en selvfølgelighed, at alting forandrer sig.

I dette hastigt foranderlige samfund, vil vi frem for at stille skarpt på det, vi opnår, hellere stille skarpt på det, vi får ud af selve processen i at opnå, og dermed gøre os opmærksomme på tidens forløb.

Med denne kæmpe installation, vi har skabt, kan man væve, og ligesom tiden der går, akkumuleres det tværgående islæt tråd efter tråd. Det er ikke muligt at betjene væven alene. Ved at to personer synkroniserer deres bevægelser og samarbejder, mens de sætter deres lid til egne hænder, væves stoffet lidt efter lidt. En gensidig respekt opstår derved helt naturligt. Samtidig med, at denne installation kan opsamle og synliggøre tid ved at skabe et stykke stof, kan den også omdanne tid til menneskelige relationer og styrke forholdet mellem genstand, rum og menneske. Et stykke stof, der er skabt gennem vævernes gensidige tanker på hinanden, er et stykke stof med hjerte og sjæl. En ting, der er skabt med håndkraft og tid, har evnen til at gøre et fattigt hjerte rigt.

I nutidens globale, økonomiske system er det en vigtig værdi at opretholde en form for balance og bevæge os mod et bæredygtig samfund. Ligesom dette værk, der omsætter arbejde og tid, kan vi sammen med en vis respekt for naturen i vores hverdag væve det, der ligger mellem lys og skygge.

Det tøj, vi bruger dag efter dag, bliver slidt op. Gennem menneskers hænder, kan det få nyt liv og igen give varme i et menneskes tilværelse. Over tid og på tværs af generationer bliver ethvert liv til jord, hvoraf et nyt liv fødes. Sådan er livets gang. Med håbet om at tidsforløbet i det enkelte liv kan blive en del af evigheden, og med inspiration fra vævens teknikker, der er affødt af mentaliteten om at værdsætte tingene lige til deres endeligt, er vi ved at planlægge et værk i 2018, der genbruger gammelt stof.

Jeg er dybt taknemmelig for dem der har muliggjort alt dette; dem der har arbejdet hårdt på at udarbejde denne publikation; dem der har støttet mig hver dag; dem der har læst dette usammenhængende essay; og Johna, som jeg respekterer og holder af.

動きは止まる所を知らない

エヴァ・リリヤ 芸術指導主任 | www.efvalilja.se www.dansehallerne.dk

パフォーマンスの時間は、中間に位置する空間、つまり既に行われたことと、これから行われることとの間にある空間を構成しています。その空間の中に入り、そこに引き込まれ、触れられ、嫌悪を催させられ、意欲をかきたてられ、挑発させられてください。自分を解き放ってください。自分を解き放つことは、一瞬とどまるということです。その体験と一つになり、他のことは全て後回しにしてください。ほんのつかの間、別の誰かの主観性のために自分を忘れる。それはすばらしいことです。共有すること。作品の中の私、あるいは私の作品。一体感の中へ自分を夢想する。思考や動きを止める境界線はどこにもありません。

私は大きな回転の中で、人生を進んでいます。遠回りの道で探索し続けます。自らの舞踏術の采配で動き、その中を進みます。思うままに内面や外にある動きを振り付けていきます。思考は、私たちの夢がそうであるのと同じ様に、いくつもの動きです。思考の動きは身体に反映されます。あなたは時間や空間の中にある動きをとらえ、その動きで何かを創造することができるのです。

静止は全ての動きの源です。静止状態から離れるためには、何かきっかけが必要です。それは倒れるのを防ぐための動きを強いられる不安定さかもしれません。飢えを満たすために要求される行動かもしれませんし、痙攣で体中をこわばらせる咳かもしれません。しかしモチベーションもまた、何か別の欲求に対する応えとして、動きを誘発する思考かもしれませんのです。

思考、直感、あるいはその他、無意識の采配が強要します。そして代わりの表現が生み出されます。こうして、生き生きとしたものが動きの中に、また動きを通して明示されるのです。

動きに注意を傾けることは、私たちの言語的意識を発達させるために必要な条件です。見るだけでなく、聞くことも必要です。聞くということは、言葉を超えて、あるいは言葉の代わりに、表現する身体の感受性を磨くということです。身体の呼吸を追うことは、呼吸する人の中で何が起こっているのかを理解する一つの方法かもしれません。胸が膨らんだり、沈んだりする。静かに、速く、力強く、あるいはほとんど感じられないくらいに…。静かにたたずんで呼吸をしている人に耳を澄ますことは、例えはある舞踏において必要な全ての情報を与えることになるかもしれませんのです。

けれども物事に注意を傾けながら生きることは訓練を要します。その訓練の一部では裸になることが必要です。あらゆる活性化する感覚や印象を呼び起こすために裸体はむき出しにされます。皮膚の感覚細胞は、穏やかな、あるいは熱さや冷たさなどの過酷な接觸に反応します。その反応が動きです。私たちは周りの世界、地形、対象あるいは動きを目で見て読み取り、動きで答えるのです。私たちは動きで受け取り、反応するのです。裸体は動きを通して自らの体験を表現します。感受性、気付く力、順応性を訓練することは、体験したことを後で何かに使ったり、新しいイメージや物語に変換するためには必要なことなのです。

ですから私は、言語的で理解し易い多様な層に変換された、思考活動の過程を振付します。振り付けられた動きを通じ、私は体験を語り、体験から語り、言語や芸術や日常を支配するヒエラルキーについて語り、社会の基盤や様々な権力構造や、解釈の権利を持っているのは誰なのかについて語ります。多くの日常的な、努力を必要とする試みや行動は、明確な言葉になっていない、言葉で表せないものです。そして必要な時に呼吸したり咳をしたりできる能力と同様に、当たり前のことだと思われています。行動を調べたり、記録したり、絵に描いたり、文字に書き記したり、踊ったり、他の人と対話したりすることによって、私は明示する技術を磨いています。

振付の作業は、体験したアンバランスに対処する一つの方法です。舞踏術による動作（振り）を通じ、私たちは既に言われたこと、既に見たものや知っていると思っていることを越え、それらにとらわれずに考えるよう促されます。すると現実は形を変え、既存のものに代わるイメージや出来事の中で理解されます。全ての感覚は、いわゆる現実が提供する理解不能なものではない、別の理解不能なものを分かろうするために活性化されるのです。言葉は身体の中に生きており、その身体の動きは思考の基盤となるものです。振付は、動作を通していかにこの社会を生き抜く方針を立てるかという中で変形された、思考の実践なのです。

これらの動作を通じ、襞が寄った、混ざり合い易い層のように視界を遮る、皺くちゃなもの全てが可視化されます。私たちは意識を研ぎ澄まさなければなりません。動きや、動きを読み取る優れた能力は、個人に言葉と民主主義の基盤である声（発言力）を与えます。傾聴する人は、現在進行中のことを聞いて理解し、新しい動きを誘発するものを表現できる条件をも備えています。動いている、あなたと私。止まるところを知りません。

Bevægelsen kender ingen grænser

Efva Lilja Kunstner, Kunstrisk leder Dansehallerne | www.efvalilja.se www.dansehallerne.dk

Forestillingens tid udgør et mellemrum, rummet mellem hvad der har været og det der vil være. Træd ind i det rum og lad dig forføre, berøre, forfærde, udfordre eller provokere. Giv dig hen! At give sig hen er at hvile i øjeblikket. At være ét med oplevelsen og gemme alt andet til senere. Så herligt er det, en stund at tilslidesætte eget til fordel for en helt anden subjektivitet. Den delte. Jeg i værket eller værket i mig. Som at drømme sig hel. Ingen tanke eller bevægelse stopper ved grænsen.

Jeg bevæger mig gennem livet i store sving. På omveje søger jeg videre. Jeg bevæger mig i og igennem koreografiske strategier. Jeg stiller en bevægelse til disposition, som finder sted indeni og uden om. Tanker er bevægelser på samme måde som vores drømme er det. Tankens bevægelse afspejles i kroppen. Du kan opfange dét, som er bevægelser gennem tid og rum og skabe noget med dem.

Stilheden er al bevægelses udspring. For at forlade det stille kræves en slags incitament. Det kan være en ubalance, der fremtvinger bevægelse for at forhindre et fald, den handling som kræves for at tilfredsstille en sult, eller en hoste som får hele kroppen til at trække sig sammen i krampe. Men motivationen kan også være den tanke, der driver bevægelser frem, som svar på et behov for andet. Tanker, intuition eller andre underbevidste strategier presser sig på. Alternative udtryk skabes.

Det levende gestaltes i og gennem bevægelse.

Opmærksomhed på bevægelse er en forudsætning for udvikling af vores sproglige bevidsthed. Du må både se og lytte. At lytte er at øve sin følsomhed over for en krop, der udtrykker sig hinsides ord, som komplimenterer ord eller i stedet for ord. At følge en krops åndedrag kan være en måde at forstå, hvad der sker i den person som trækker vejret. Brystet hæves og sænkes, roligt, hastigt, kraftigt eller næsten umærkbart ... At lytte til den som står stille og trækker vejret kan give al den information som behøves for eksempel til en dans.

Men at leve opmærksomt kræver øvelse. En del af øvelsen kræver, at man klæder sig nøgen. Den nøgne krop eksponeres for indtryk som aktiverer alle sanser. Hudens følelsesceller reagerer på mild eller hårdhændet berøring, på varme eller kulde. Reaktionen er bevægelse. Man ser og aflæser omgivelser, terræn, objekt eller begivenheder og svarer med bevægelse. Man hører og reagerer med bevægelse. Den nøgne krop udtrykker sine erfaringer gennem bevægelse. At øve sin følsomhed, sin opmærksomhed og rørlighed er en forudsætning for senere at kunne bruge det oplevede og omformulere det i nye billeder og fortællinger.

Således koreograferer jeg tænkningens processer oversat i forskellige sproglige og aflæsningsbare lag. Gennem den koreograferede bevægelse taler jeg om erfaringer, om de hierarkier som styrer sproget, kunsten og hverdagen, om infrastrukturer, om forskellige magtstrukturen og om hvem der ejer fortolkningsretten. Mange af dagligdags anstrengelser og handlinger er uartikulerede. De bliver taget for givet præcis som evnen til at trække vejret eller at hoste, når det behøves. Ved at undersøge handlingen, ved at dokumentere, tegne, skrive, danse og tale i dialog med andre, øver jeg mig i afsløringens teknikker.

Det koreografiske arbejde er en måde at håndtere oplevet ubalance på. Gennem koreografiske handlinger stimuleres man til at tænke forbi det allerede sagte, forbi det vi allerede har set eller troede at vide. Virkeligheden omformuleres og virkeliggøres i alternative billeder og hændelser. Alle sanser aktiveres før andre ubegribeligheder end de, den såkaldte virkelighed serverer. Sproget lever i den krop, hvis bevægelse er grunden til tanken. Koreografi er tankens praksis omsat i overlevelsесstrategier gennem handling.

Gennem disse handlinger synliggøres alt det rynkede som i foldede, let sammenblandede lag skærmer for udsigten. Vi må skærpe opmærksomheden. En udviklet evne til bevægelse, til aflæsning af bevægelse, giver individet det sprog og den stemme som er demokratiet fundament. Den som lytter opmærksomt, hører og tolker det igangværende og har forudsætningerne for også at udtrykke det, som fremprovokerer nye bevægelser. Du og jeg i bevægelse. Grænseløst.

私たちは身にまとう

廣瀬 俊介 環境デザイナー | shunsukehirose.blogspot.com

私たちは陽光、空気、水その他の自然物の中にいる

とりわけ、私たちは陽光、空気、水を身にまとう

それらは私たちの肌を通り抜ける

それらはまた地面を通り抜けもする

私はそれらの事実と同じように

自由に地面と水面を通り抜ける目を持ちたい

草の葉の上の朝の露に

水が地面と水面を通り抜け

生あるものの体内を通り抜けるさまを

陽光が映し出す

風が草の葉を微かにゆらすと露もゆれ、

露の表面に映った世界もゆれる

風に花粉を運ばれて子孫を残す植物がある

翼を持つ生きものは翼に風を受け、

揚力を得て空中を飛ぶ

風は水面を波立たせる

風は水面から水を蒸発させる

そして空中の水や地中の水は草の葉の露になる

同じように自他の境は、あると言えばあるしないと言えばない

あるとしても空気や水がそれぞれの接する面を

自在に通り抜ける事実を

心と体にしみ込ませるように理解したい

私はそれらの事実と同じように

自由に地面と水面を通り抜ける目を持ちたい

vi er iklædt

Shunsuke Hirose Lægskabsarkitekt | shunsukehirose.blogspot.com

vi befinder os midt imellem lyset, luften og vandet.
faktisk er vi iklædt lyset, luften og vandet.
de trænger gennem vores hud.
de trænger gennem Jordens overflade.
ligeså klart som vi ser disse sandheder, ønsker jeg øjne,
der frit kan se gennem jorden og vandets overflade.

i morgenduggen der ligger som perler i græsset,
gengiver sollyset
vandet, der trænger gennem jorden,
vandets overflade, og alle levende væseners indre.
når vinden får græsset til at svaje, svajer perlerne også,
og den verden, som spejles i duggens overflade, svajer med.

vinden bærer pollen til planten, så den kan formere sig.
væsener med vinger opsamler vinden,
så de får opdrift til at flyve gennem himlen.
vinden skaber bølger på vandets overflade.
vinden får vandet på overfladen til at fordampe.
vandet i luften og fra jorden bliver til dug på græssets strå.

tilsvarende kan det siges, at der er en grænse mellem os selv og andre, og at der ikke er.
hvis der er, ønsker jeg at forstå det faktum,
så det gennemsyrer min krop og sjæl,
at luften og vandet frit kan passere mellem deres berøringsflader.
ligeså klart som vi ser disse sandheder, ønsker jeg øjne,
der frit kan se gennem jorden og vandets overflade.

裕子の家

ヨナ・ハンセン

数年前、農村にある裕子の住んでいた古い民家を訪れた際、私たちはその家を織機と考える想像を膨らませ始めました。例えば、壁は絹糸でできています。その家を構成する建築要素は、織機のように、ある特定のパフォーマンスを探求していました。(私たちとのコミュニケーション)言葉を探したいという、この家の願いと向き合う中で、私たちは家の声や音に耳を傾け、自分たちの身体を用いました。その結果、織機としての家と(織り手としての)私たちの身体の動きが応答し、新しい空間性を生み出しました。それは家と私たちとの対話によって織り上がる、対話の軌跡としての織物、答えとしての織物です。

裕子の家で：冬の織り方レシピ

戸を左に押す	靴を履く
中に入る。	1歩進む
戸を左に押す	戸を右に押す
5歩進む	靴を脱ぐ
靴を脱ぐ	靴を履く
木の床に上がる	戸を右に押す
2歩進む	7歩進む
障子を左に押す	靴を脱ぐ
中に入る	木の床に上がる
障子を左に押す	11歩小さく進む
9歩進む	障子を左に押す
ガスヒーターを点ける	中に入る
3歩進む	障子を左に押す
こたつの中にもぐり込む	7歩進む
畳に座る	3歩進む
こたつから出る	布団を敷く
6歩進む	その上に横になる
障子を右に押す	布団をたたむ
外に出る	3歩進む
障子を右に押す	ガスヒーターを消す
2歩進む	2歩進む
靴を履く	9歩進む
土間に下りる	障子を右に押す
7歩進む	外に出る
戸を左に押す	障子を右に押す
靴を脱ぐ	2歩進む
タイル敷きの床に上がる	靴を履く
靴を履く	土間に下りる
戸を左に押す	5歩進む
1歩進む	戸を右に押す
タイル敷きの床の上方にある空間に座る	外に出る
靴を脱ぐ	戸を右に押す
元素を取り換える	
水へ	
元素を取り換える	
空気へ	

(訳注：「元素」は万物を構成する四大元素を指す。水、風／空気、火、土)

Yukos Hus

Johna Hansen

Under et besøg i Yukos hus for mange år siden, begyndte vi forestille os hendes hus som væv. Vægge af garn. Bygningselementer der, ligesom væven, efterspurgte en bestemt optræden. Vi lyttede til huset og brugte vores kroppe i forhandling med husets ønsker i søgen efter et sprog. Huset og kroppens bevægelse i huset svarede i nye rumligheder. Textilet som et spor der efterlades af denne konversation. Textilet som et svar.

Vinteropskrift til Yukos Hus

skub dør til venstre	luft
træd ind	tag sko på
skub dør til venstre	et trin
fem trin	
tag sko af	skub dør til højre
træd op på trægulv	tag sko af
to trin	tag sko på
	skub dør til højre
skub shōji* til venstre	syv trin
træd ind	tag sko af
skub shōji* til venstre	træd op på trægulv
ni trin	elleve små trin
tænd for gasvarmer	skub shōji* til venstre
tre trin	træd ind
kryb under kotatsu**	skub shōji* til venstre
sid på tatami***	syv trin
kryb ud af kotatsu**	tre trin
sekss trin	rul futon**** ud
skub shōji* til højre	lig på
træd ud	rul futon sammen
skub shōji* til højre	tre trin
to trin	sluk for gasvarmere
tag sko på	to trin
træd ned på jordgulv	ni trin
syv trin	skub shōji* til højre
skub dør til venstre	træd ud
tag sko af	skub shōji* til højre
træd op på flisebelagt gulv	to trin
tag sko på	tag sko på
skub dør til venstre	træd ned på jordgulv
et trin	fem trin
sid ovenfor flisebelagt gulv	skub dør til højre
tag sko af	træd ud
skift element	skub dør til højre
vand	
skift element	

shōji* - skydedør

kotatsu** - lavt bord med varmekilde under bordplade. dækket af dyn

tatami*** - gulvmåtte af strå

futon**** - dyn/madras

R/LOOM

片岡 淳 琉球大学名誉教授、染織研究家

華美な装飾を施した部屋には4本の柱が堂々と鎮座している。古来神様は、一柱、二柱と数えられた。柱の中央に織機が設置された空間は、日本の古代の世界に導く。三重県松阪市にある伊勢神宮が所管する神麻続機殿神社（かんおみはたどのじんじゃ）と神服織機殿神社（かんはとりはたどのじんじゃ）の荒妙（あらたえ）と呼ぶ麻織物と、和妙（にぎたえ）と呼ぶ絹織物を「神御衣祭（かんみそさい）」に奉納する祭祀である。織るという行為そのものと、その時空間は、1500年のときを連綿と現代につないでいる。我が国の技術継承の一つとして、式年遷宮というだいたい20年という単位で技術を継承し、口承や踊りなど無形の行為の伝承がひっそりとしかし着実につづけられている。

機/部屋

部屋いっぱいに組み立てられた機枠に、デリケートな糸が同じ張力で整然と平行に張られている。よく見ると、経糸巻きと布巻きの棒は動く仕組みになっている。このことは、開口する経糸の負担が少くなり、仕掛けた経糸は無駄なく織ることができる。経糸の長さによって、自由に調整できる可動式の枠機だ。この機の特徴はさらに、緯糸を打ち込む簇が大きく、前後にスライドすることだ。簇とは、経糸の間隔を一定に保つことも役割のひとつだ。簇の機能を持つ格子戸、糸はまるで外の光と重なり、暖かみのある空間を演出してくれる。格子戸は引き戸であるが、ここでは前後にスライドし、「機/部屋」を意識させてくれる。

機を織る行為

部屋いっぱいの空間を満たす織り機。大きな装置の機に反して、とてもデリケートな糸を使い、ふたりの息を確認するように一定の繰り返しの行為つまり織る動作が、織物を生んでいく。綜続を上げる行為、下げる行為、簇を打ち込む行為。行為という時間は、織物という空間に転化し、形の芸術として残る。織物を織る人ならば、誰もが経験するが、経糸の張力を整え、開口する綜続を平行に上げないと、緯糸は余分な経糸をくってしまう。そのため、調整に一段と注意が必要だ。経糸に負担のない広い奥行きと間口をとることで、よりじゅうぶんな空間を認識できる。広幅の織物を織るためにふたりの息を合わせることで、織る行為が実現する。

空間

空間を支配するのは、光だと思う。綜続に通された白い経糸は、やっと寒く暗い冬から解放され、部屋の奥まで差し込むやわらかな太陽光線のようだ。その光は次第に短くなっていく。緯糸を打ち込むと前後にスライドする簇は、その間隔が短くなる。まるで時を経たように簇の隙間から斜めに張られた経糸は角度を上げ、巻き取られる。簇の隙間から差し込む光、いや整然と並べられた糸は北欧の光のようだ。

腰機から、地機、そして枠機、動織機と近代は発達し生産性を追求してきた。今一度、重たい織物、大きな織物、早く織ることなどから解放され、息を合わせて織る行為を実感し、お互いの呼吸や動作を尊重する「機/部屋」をご覧いただきたい。日本の茶道にも喻えることができる。決められた手順と亭主と客のもてなしと感謝、心配りを感じながら、ひとりでは織ることができず、お互いの息を感じながら織る「機/部屋」を鑑賞していただきたい。室内に入る自然光のなかで織ることができる時間を意識し、足る光を実感していただきたい。

これまで、そしてこれから、この機でどれだけの織物が織られるのだろうか。ふたりの息を合わせないと、整った織物はできない。機を納める空間、そしてふたりを囲む穏やかな世界が支配していることを実感させてくれる。

R/LOOM

Jun Kataoka Professor Emeritus ved Ryukyu Universitet, Tekstilforsker

I et smukt udsmykket rum står fire prægtige søjler, og mellem dem står der en væv. I gammel tid benævnte man de japanske guder som søjler, og rummet mellem søjlerne fører os således tilbage til det gamle Japan.

I Mie-præfekturet ligger byen Matsusaka, der huser de to helligdomme Kanomihata-dono-Jinja og Kanhatorihata-dono-Jinja. De er begge en del af shintoismens hovedsæde, Ise-Jingu. Disse to helligdomme er kendt for at fremstille henholdsvis hørstoffet Aratae og silkestoffet Nigatae, som skænkes til guderne hvert år under ritualet Kanmiso-sai. Selve denne vævningsakt, samt dens tid og rum, er blevet gentaget uafbrudt gennem 1500 år op til nu. Som en del af Japans kulturelle arv, genopbygges Ise-Jingu fra bunden hvert 20. år, og i den forbindelse gives de håndværksmæssige traditioner videre. Gennem al den tid er denne overdragelse af mundlig viden, dans og andre formløse traditioner foregået i stilfærdighed, men dog ufravigeligt.

Væv/værelse

På vævens stel, der optager det meste af rummet, hænger de fine tråde side om side udspændt med samme spænding. Hvis man kigger godt efter, kan man se, at trendbommen og stofbommen er lavet, så de er bevægelige. Det er for at mindske belastningen på trenden, så den kan væves nemt og ubesværet ind i stoffet. Væven er en mekanisk rammevæv, hvor man frit kan justere længden på trenden. Det særlige ved væven er, at den store vævekam, der banker islættet på plads, glider frem og tilbage. Det er kammens rolle at sikre en ensartet afstand mellem trendtrådene.

Gennem gitterværket i denne vævekam, der minder om en skydedør, optræder trådene nærmest som lysstråler, der trænger ind udefra og skaber et lunt rum. Almindeligvis glider skydedørene fra side til side, men her glider den frem og tilbage, og gør os bevidste om dualiteten mellem væv og værelse.

Akten at væve

Væven fylder hele rummet. I modsætning til andre væve, bliver de fine tråde omdannet gennem synkroniseringen af to personers bevægelser, samt den interative akt at væve, og således opstår stoffet. Akten at hæve sollestokken, akten at sænke sollestokken, akten at banke islættet med kammen. Den tid, vi kalder en akt, transformeres til det rum, vi kalder stof, der efterlades som et formgivet stykke kunst.

Alle, der har erfaring med at væve, ved, at det er vigtigt at være særligt varsom, når man indstiller væven. Spændingen på trendtråden skal justeres, og hvis ikke sollestokkene er lige, kan man risikere at de løfter for mange trendtråde op. På denne væv er spændvidden på trenden større både i dybden og bredden. For at væve et så bredt stykke stof er de to personer nødt til at synkronisere deres handlinger for at iværksætte akten at væve.

Rummet

Det er lyset, der dominerer rummet. De hvide trendtråde løber gennem søllerne og er som bløde solstråler, der trænger ind i værelset, langt om længe sluppet fri fra den kolde, mørke vinter. Et lys, som langsomt afkortes.

Når islættet bankes på plads, bliver afstanden, hvor vævekammen glider frem og tilbage, kortere. Akkurat som tiden der går, bliver hældningen på de skræle trendtråde større i takt med, at de væves ind i stoffet.

Strålerne – nej, de omhyggeligt ophængte tråde, der løber mellem kammens tænder – er som det skandinaviske sollys.

Fra lændevæven, skaftevæven og rammevæven, til maskinvæven i moderne tider, der stræber efter produktivitet. Løsriv dig fra tanken om de tunge og hurtigtværende maskiner, og nyd synet af R/LOOM, der gennem de synkroniserede bevægelser får os til at sanse selve akten at væve, og samtidig viser respekt for de to væveres åndedret og handling. Værket kan sammenlignes med den japanske te-ceremoni. De faste former, værtens gæstfrihed og gæstens taknemmelighed; hele omtanken, som ligger bag. Det samme gør sig gældende med R/LOOM, hvor vævningsakten heller ikke kan udføres alene, men kræver, at man føler den anden. Hav dette i tankerne, mens du betragter værket.

Hvor meget stof vil denne væv mon væve i dens levetid?

Hvis ikke de to vævere arbejder synkront, vil den ikke kunne væve et ordentlig stykke stof.

Så tag dig tid til at opleve rummet, væven optager og den fredelige atmosfære, der omgiver de to kunstnere.

広大で穏やかな海

ハネ・ヴァットム 写真家 | hannehvattum.com

ヨナから送られてきた動画を開き、初めてR/LOOMの作品を目にした。そして何本もの糸が空気の中で震えているのを見た。ヨナと裕子がゆっくりと、大掛かりな織機に沿って動いていくのを見た。どのように2人が細心の注意を払いながら動作をし、どのようにこの木の構造物と糸が協働し、正しい場所に収まり合い、一つの模様を生み出していくのかを見た。

なぜ感動したのか、よくは分からぬ。しかし2人の女性が、隙間のある大きな木の厚板を白い糸の上で動かしていくのを見たとき、私の中で何かが起きた。心が落ちていたのである。様々な思いや心配事が解き放たれ、安らぎに満たされた。動画には音が溢れていた。カラカラと音を立てながら動いていく重たい木、硬い床の上を歩くヨナと裕子の足音。それなのに、この作品には静謐なものが流れている。まるで、音を立てているものよりもずっと深いところにある何かに、作品が触れているかのように。

私は物書きと写真撮影を生業としている。私が何かを生み出すときに使う道具は、ヨナと裕子が用いるものとは全く違う。にもかかわらず、彼らの作品を見たとき、ある親近感のようなものを感じたのである。繋がりのようなもの。それはまるで、異なる角度から、異なる道具を使って、私たちが同じプロジェクトを取り組んでいるような感じだった。私たちが穴を開けようとしているのは同じ表面であった。そしてR/LOOMを通じ、そこから流れ出る静謐なものは、私がカメラとノートを携えて世界を歩き回るとき、接触しようと試みるものと同じだったのである。

私たちが見たり触れたりできるものの背後には、ある一つの世界が存在する。私は信じている。全てのものの底の方には、私たち皆が生れ出て来て、またいつか戻っていく穏やかな海がある。私たちは、いつでも、どんな場所にも、あらゆるものを受け入れるような静謐の中に体を預けられる可能性、その静謐が私たちを存在感、創造性、安らぎで満たしてくれる可能性を持っていると信じている。しかしそのことは、いつも簡単に忘れ去られてしまう。慌ただしく、騒然とした世界に呑み込まれることは、あまりにも容易である。可能な限り短時間で物事を達成することが全てなのだと、私たちは驚くほど簡単に信じ込む。そしてその場にいることを忘れる。何もかもがどれほど神秘的であるかを忘れる。物事にとらわれない広い心と、ゆっくり時間をかけていく方法で、深く、心の底から、(人)生を感じることを忘れててしまうのである。

私は記憶するために、
もっと大きなものとの関係を再構築するために、
何度も何度も、私自身をこの広大で穏やかな海で満たすために、
ものを書き、写真を撮る。

だからなのだ。私がヨナと裕子の作品に感動したのは。
彼らの作品は、私を静謐の中に引き込む。
そして私に耳を澄まさせる。

耳を澄ますとき、私は自分がか細い、けれども意味を持つ糸であることを思い出す。
何本もの糸に混じって、人生という大きな織物の中にある糸。
そして、静謐はどこにでもあること、
たとえ、いつも見えるわけではなくても、私は一枚の大きな絵の一部であることを、思い出す。

DET STORE, STILLE HAV

Hanne Hvattum Fotograf | hannehvattum.com

Jeg åbner den video som Johna har sendt mig, og ser værket R/LOOM for første gang. Ser de tusinde tråde, der vibrerer i luften. Ser Johna og Yuko bevæge sig langsomt, langs med den store væv. Ser hvordan de forsigtig sætter noget i bevægelse, hvordan de får træværket og trådene til at arbejde sammen, falde i hak - og skabe et mønster.

Jeg ved ikke helt hvorfor det rører mig. Men der sker noget i mig når jeg ser de to kvinder føre den store træplade hen over de hvide tråde. Jeg falder til ro. Jeg giver slip på tanker og bekymringer og fyldes med stilhed. Der er en masse lyde i videoen; tungt træ der bevæger sig og laver kliklyde, Johna og Yukos skridt mod det hårde gulv. Alligevel er værket gennemstrømmet af stilhed, som om det rører ved noget der ligger langt dybere end dét der larmer.

Jeg lever af at skrive og fotograferne. De materialer jeg skaber med, er nogle helt andre end dem Johna og Yuko bruger, men alligevel oplever jeg et slægtskab når jeg ser deres værk. En forbindelse. Det er som om vi, fra forskellige vinkler og med forskellige redskaber, arbejder på det samme projekt. Det er den samme overflade vi forsøger at stikke hul på. Og den stilhed som strømmer ud igennem R/LOOM, er den samme stilhed som jeg prøver at komme i berøring med når jeg går rundt i verden med mit kamera og min notesbog.

Jeg tror på at der findes en verden bagved alt det vi kan se og røre ved. Jeg tror på at der, på bunden af alle ting, findes et stille hav som vi alle springer ud af, og som vi alle en gang skal vende tilbage til. Og jeg tror på at vi altid, og alle steder, har muligheden for at læne os ind i denne altomfavnende stilhed – og lade den fylde os med nærvær og inspiration og ro. Men det er så nemt at glemme det. Det er så nemt at lade sig opsluge af en travl og larmende verden. Det er så nemt at komme til at tro at det hele handler om at nå mest muligt, på kortest mulig tid. Og så glemmer vi at være tilstede. Og så glemmer vi hvor mystisk det hele er. Og så glemmer vi at sanse livet, dybt og underligt, med åbne hjerter og langsomme hænder.

Jeg skriver og fotograferer for at huske.
For at genoprette forbindelsen til dét, der er større end mig selv.
For at, igen og igen, lade mig opfynde af det store, stille hav.

Og det er derfor jeg røres af Johna og Yukos værk.
Det suger mig ind i stilheden. Det får mig til at lytte.

Og når jeg lytter, husker jeg at jeg er en lille, men betydningsfuld tråd - blandt tusinde på tusinde af tråde - i livets store væv.
At stilheden findes alle vegne.
At jeg er en del af et større billede, selv om jeg ikke altid kan se det.

発行

2018年10月

部数

100冊

デザイン

筒井一葉

クレジット

アンドレアス・オムヴィック

執筆

エヴァ・リリヤ

ハネ・ヴァットム

ヨナ・ハンセン

片岡淳

廣瀬俊介

横田裕子

翻訳

近藤千穂

ヨナス・ステノ・オールセン

トマス・デュッカー・ペーターセン

本書への寄稿を快諾してくださいましたエヴァ・リリヤ氏、ハネ・ヴァットム氏、
片岡淳氏、廣瀬俊介氏、に厚く御礼申し上げます。4名の方々には、各々の
芸術に係わる業績と見識に私たちが深い感銘を受けたこと、また寄稿により
R/LOOMを広い視野で捉える可能性へのお力添えを戴きたいと考えたこと
から、執筆をお願い致しました。

私たちの考えを汲んで本書のデザインワークをしてくださった筒井一葉氏、
翻訳をしてくださった近藤千穂氏、ヨナス・ステノ・オールセン氏、
トマス・デュッcker・ペーターセン氏、
美しい写真と映像 <https://vimeo.com/230917460> を提供して下さいました
アンドレアス・オムヴィック氏に心より尊敬の念を表します。

制作、展示開催ならびに本書制作にあたり多くの方々のご理解とご支援を
受け賜りました。また、こちらにご紹介を控えさせていただいた皆様にも
この場を借りて心から感謝申し上げます。(敬称略・順不同)

Statens Kunstmuseum (スターインス・コンストフォンド) デンマーク芸術財団

Dreyers Fond (ドライヤース・フォンド) ドライヤー財団

スカンジナビア・ニッポン ササカワ財団

Danish Art Workshop (デニッシュ・アート・ワークショップ)

Kunsthall vARTe (コンスタル・ヴァルテ) アートホール・ヴァルテ

A.ペーターセン コレクション・アンド・クラフト

トマス・デュッcker・ペーターセン、イヴォン・ハンセン、レオポルド・ヨハネッソン、
ラングハルト・ハグストローム、リーゼ・タガード・ノーガー、ソフィー・ブライヤー、
ラッセ・ブルーン・エリクセン、ヨセフィン・ヴェリッヒ・ワタナベ、アンネ・ピヨーン、
リサ・スパーク、依田正樹、坂本泉、シリヤ・トルダム・ローゼンガレン、
カトリネ・グラム・スロー、ステイン・リンネマン、ヨハネ・ソルゲンフリ・オットセン、
シグネ・フィンク、エミル・ジャンセン、ロバート・ルンド、ラウラ・ポールド、
オプティミスト・スヌゲリー、和宇慶朝健、鈴木宏信、田邊桃子、藤本まりい、
土屋由貴、横田家のみなさま

Udgivet i:

oktober 2018

Oplag:

100 eks

Design af:

Kazuha Tsutsui

Fotografier af:

Andreas Omvik

Tekster af:

Efva Lilja

Hanne Hvattum

Johna Hansen

Jun Kataoka

Shunsuke Hirose

Yuko Yokota

Oversættelse af:

Chiho Kondo

Jonas Steno Olsen

Thomas Døcker Petersen

Tak til:

Statens Kunstmuseum

Dreyers Fond

Scandinavia-Japan Sasakawa Foundation

Statens Værksteder for Kunst

vARTe Kunsthall

A. Petersen - Collection & Craft

Vi vil gerne udtrykke vores varmeste tak til alle, der har bidraget til publikationen:

De fire tekst bidragsydere: Efva Lilja, Hanne Hvattum, Jun Kataoka og Shunsuke Hirose. De er alle inviteret på baggrund af vores beundring for deres kunstneriske arbejde og viden. Og mulighed for at bidrage med ord, som kan perspektivere R/LOOM.

Kazuha Tsutsui for det grafiske arbejde. Chiho Kondo, Jonas Steno Olsen og Thomas Døcker Petersen for oversættelser.

Andreas Omvik for de smukke billeder og video.

Videon kan ses online på: <https://vimeo.com/230917460>

Tak for al hjælp:

Thomas Døcker Petersen, Yvonne Hansen, Leopold Johannesson, Ragnhild Hagström, Lise Thagaard Nørager, Sophie Brauer, Lasse Bruun Eriksen, Josephine Vejrich Watanabe, Anne Björn, Lisa Spaak, Masaki Yoda, Izumi Sakamoto, Silje Toldam Rosengren, Katrine Gram Sloth, Stine Linnemann, Johanne Sorgenfri Ottosen, Signe Fink, Emil Jensen, Robert Lund, Laura Pöld, Optimisten Snedkeri, Choken Wauke, Hironobu Suzuki, Momoko Tanabe, Marii Fujimoto, Yuki Tsuchiya, Yokota-familien og alle dem som ikke er nævnt her.

